

[Niels Westerby.]

så god administration som den nuværende, men billigere.

Endelig tror jeg, det er meget vigtigt, at det høje ting prøver på at affatte lovene klarere og bedre. Det er meget almindeligt, at der skældes ud over den voksende administration, og at man skælder ud over embedsmændene og lader dem være prægelknabe, når det gælder den voksende administration, som er upopulær i vide kredse. Men det er ikke retfærdigt; for hovedårsagen til, at administrationen vokser, ligger jo i det høje ting. Det skyldes, at vi ikke beskæftiger os med den nøjere affattelse af lovene, at vi ikke prøver på at formulere dem klart, men, hver gang der er et vanskeligt problem, indfører en bestemmelse i loven om dispensation. Det er jo blevet mode i folketinget at råbe „dispensation“, ligesom det er blevet mode ude i befolkningen, og det er disse dispensationsbestemmelser, mere end noget andet, der kræver administration. Mange gange forestiller man sig her i det høje ting, at når man indfører en dispensationsadgang ja, så kan nogle embedsmænd klare det i en håndvending, men så indebærer det som konsekvens, at der skyder et helt nyt og stort kontor op, måske flere.

Jeg tror, vi i fremtiden skal være meget omhyggelige med affattelsen af love og sørge for at tænke tingene helt igennem, prøve, om vi ikke kan give klare og enkle regler og affatte lovene således, at vi undgår alle disse dispensationshjemmel, som administrationen får, og som kræver den store administration. Og så tror jeg i virkeligheden, at man, måske også ved at trække denne problemstilling noget klarere frem, kan sige, at det, at administrationen vokser, er ikke administrationens skyld, men det er folketingets og dets partiets skyld, og vi bør i hvert fald have så meget bryst her i det høje ting, at vi vedkender os det ansvar, vi har for, at administrationen vokser; men så bør vi på den anden side også prøve at gøre noget ved det.

Jeg har bemærket den højtærede finansministers og regeringens finanspolitiske mål-sætning med finanslovsforslaget, som jo må ses i sammenhæng med de afgiftsforslag, der var til første behandling i fredags. Jeg har den betænkelighed — og det har jeg

før givet udtryk for — at dette ikke er nok. Jeg tror ikke, det er nok, hvis man skal komme både problemet om den høje rente og om kreditstramningen til livs. Man prøver jo i disse tider at sige, at det store hovedproblem er kreditstramningen. Jeg tror, den høje rente er et meget større problem for det fremtidige boligbyggeri end selve kreditstramningen. For det er jo sådan — og det ved vi — at der er en nøje sammenhæng mellem rentens størrelse og lejens størrelse, og vi ved, at med et renteniveau på ca. 10 pct., som vi har i øjeblikket, vil lejen i nybyggeriet blive enormt høj. Men når man ved, at lejen derved vil blive enormt høj, så høj, at folk med almindelige indtægter ikke har råd til at betale denne leje, må man forudse, at den dag kan komme, hvor der ikke bliver sat så meget nybyggeri i gang. Det er jo allerede sådan, at der bliver udstedt 110 pct. i obligationer til boligbyggeri, så det er sådan set ikke her, den helt store begrænsning ligger. Jeg tror, den truende begrænsning for boligbyggeriets vedkommende ligger i selve det høje renteniveau, og spørgsmålet om at nedbringe renteniveauet er jo ikke klaret ved at slække på kreditstramningen. Jeg tror oven i købet jeg tør sige, at hvis der slækkes på kreditstramningen, er der vel en chance for, at renteniveauet kan stige noget mere, for i samme øjeblik det bliver klarlagt, at obligationsudstedelsen bliver forøget — og det forøger jo ikke efterspørgslen efter obligationer — vil renten have en tendens til at stige. Derfor tror jeg, man må se i øjenene, at hvis man vil klare investeringsproblemet i erhvervslivet, hvis man vil klare boligbyggeriproblemet, kreditstrammingsproblemet og den høje rentes problem, skal der en betydelig større og stærkere finanspolitisk stramning til end den, den høje regering og den højtærede finansminister har foreslået.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på dette, for jeg tror, det er rigtigt. Det går ikke, at man i den øjeblikkelige politiske debat prøver at stille det sådan op: er det afgifter, vi skal have, eller er det en bunden opsparing, kan vi erstatte de af regeringen foreslåede afgifter med en bunden opsparing? Eller kunne en bunden opsparing overflødiggøres ved de afgifter, regeringen har foreslået? Jeg tror, der bliver tale om et